

בהיכלו

פרשת תזריע תשפ"ד

גליון מס
116

// תְּנַהִיג אֶת עַצְמְךָ לְאוֹר

צִעִיר לְמִים, כְּשֶׁהוּא הֵיךְ גַּם כּוֹן אֶבְרָךְ צִעִיר, תְּמִיד הֵיךְ בְּבַחֲיִנַת 'פְּתַח פִּיהַ וַיֵּאִירוּ דְבָרֶיךָ', תְּמִיד הֵיךְ בְּפִיו דְּבוּרִים מְאִירִים וּמְחִיִּים, אֶצְלוֹ לֹא הֵיךְ דְּבַר כְּזֶה סֵתֵם דְּבוּרִים, תְּמִיד דְּבוּרִים טוֹבִים שֶׁל אֲמוּנָה וְהִתְחַזְּקוּת, אוֹ שְׁבַעֲצֻמוֹ הֵיךְ יוֹשֵׁב וּמְדַבֵּר עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. לְפַעֲמִים הֵיךְ יוֹשֵׁב בְּרַכָּב, סוֹגֵר אֶת הָעֵינַיִם, וּמִתְחִיל לְהִתְבוּדֵד: "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי רוֹצֵה לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה, אֲנִי רוֹצֵה לְהִיטֵל אִישׁ כְּשֶׁר, אֲנִי רוֹצֵה לְהִיטֵל צְדִיק" (הֵיךְ מֵיבֹן שֶׁהוּא רוֹצֵה לְלַמֵּד מִהַ נִקְרָא לְהִתְבוּדֵד בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת).

אָדָם שֶׁמְרַגֵּל אֶת עַצְמוֹ כִּי - חֵי חַיִּים טוֹבִים, וְלַעֲמַת זֹאת אָדָם שֶׁהוּא תְּמִיד מְמַרְמֵר, הוּא לְהַפְּךָ. כִּי "מִפְּיֹו דַעַת וּתְבוּנָה" - מְדַבֵּר הַפֶּה שֶׁל הָאָדָם אֶפְשָׁר לְהַפִּיר אִיפֹה הַמּוֹחַ שֶׁלוֹ. אָדָם שֶׁרַגֵּיל תְּמִיד לֹמַר רַק דְּבוּרִים טוֹבִים, אֲזִי הַמּוֹחַ שֶׁלוֹ בְּנֹדָאֵי בְּמִקּוֹם טוֹב. מִהַ שְׂאִין כּוֹן אָדָם הַרְגִיל לְהִתְאַנֵּן וּלְהִתְאוֹנֵן "אוֹי, הַמְּצַב קֶשֶׁה... נוֹ, בְּנֹדָאֵי עוֹד יֵהִי טוֹב... זֶה נִכּוֹן - בְּנֹדָאֵי יֵהִי טוֹב, אוֹלָם צְרִיךְ לֹמַר "עַכְשָׁיו טוֹב, וַיֵּהִי עוֹד יוֹתֵר טוֹב",

אָדָם שֶׁתְּמִיד יְכוֹל לְשַׁלֵּט עַל הַפֶּה שֶׁלוֹ, לְדַבֵּר רַק דְּבוּרִים טוֹבִים, הוּא חֵי חַיִּים נִפְלָאִים...

רַבְּנוֹ ז"ל אוֹמֵר שֶׁ"דְּבוּר" הוּא לְשׁוֹן שֶׁל "הַנְּהִיגָה", כְּמוֹ שֶׁחֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים: "דְּבַר אַחַד לְדוֹר וְלֹא שְׁנֵי דְבָרִים", שֶׁיְהוֹשֵׁעַ בּוֹ נוֹן יֵהִי הַמְּנַהִיג הַיְחִיד אַחַר מִשָּׁה רַבְּנוֹ, רוֹאִים שֶׁהַנְּהִיגָה מְכַנֶּה כְּאוֹן בְּלִשׁוֹן דְּבוּר, כִּי הַדְּבוּר שֶׁל הָאָדָם הוּא הַמְּנַהִיג אוֹתוֹ, מִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר דְּבָרִים טוֹבִים - זֶה יְבִיא אוֹתוֹ לְכָל הַדְּבָרִים הַטוֹבִים שֶׁבְּעוֹלָם. וּמִי שֶׁלֹּא נִזְהָר בְּדְבוּרוֹ - זֶה מְבִיא לוֹ אֶת כָּל הַצָּרוֹת.

(מתוך אשי ישראל שיחת יום רביעי פרשת תזריע
 תשע"ט)

יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁהוּא הָעֵלְיוֹן סוֹגֵר מֵהֶם, הֵם מִמֶּשׁ כְּמוֹ עוֹר בְּגִשְׁמִיּוֹת, הַמּוֹגֵשׁשׁ בְּאֶפְלֵה רַחֲמֵנָא לְצִלוֹ, אִף שֶׁיְכוֹל לְהִיטֵל אֲמִצֵּעַ הַיּוֹם, שֶׁמֶשׁ זוֹרַחַת אוֹ תְּאוֹרָה חֲזָקָה, אוֹלָם אֶצְלוֹ בְּמוֹחַ חֲשֵׁךְ אֶפְלֵה, הוּא שְׁבוּר וּמְדַכָּה, בְּלִי שְׂמִחָה בְּחַיִּים.

וּמִצַּד שְׁנֵי, יֵשׁ אָדָם שֶׁזוֹכֵה לְטַעַם אֶת אוֹר הַשְּׂכִינָה - אִין תַּעֲנוּג יוֹתֵר גְּדוֹל מִזֶּה, הוּא תְּמִיד דְּבוּק בְּאוֹר הָעֵלְיוֹן, אִף שֶׁיְכוֹל לְהִיטֵל חֲשׂוֹךְ כְּמוֹ אֲמִצֵּעַ הַלַּיְלָה, בְּלִבּוֹלִים וּמְנִיעוֹת, אֲבָל זֶה לֹא מְבַלְבֵּל אוֹתוֹ, הוּא תְּמִיד רוֹאֵה אֶת הַשְּׂכִינָה. וְכִמוֹ שֶׁרַבְּנוֹ אוֹמֵר בְּלִקוּטֵי מוהר"ן (חֶלֶק א' סִימָן א'), שֶׁאָדָם שֶׁזוֹכֵה תְּמִיד לְהִסְתַּכֵּל עַל הַשְּׂכָל שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דְּבַר, לֹא אֲכַפֵּת לוֹ שׁוּם דְּבַר, כִּי הוּא דְּבוּק תְּמִיד בְּאוֹר הָעֵלְיוֹן, וְנוֹחַל שְׂמִחָה גְּדוֹלָה.

// הַדְּבוּר הוּא הַמְּנַהִיג

אִיךָ זוֹכִים שֶׁתְּמִיד יֵאִיר לְאָדָם?, אִיךָ נִזְהָרִים מִחֲשֵׁךְ כְּזֶה? אוֹמֵר שְׁלֵמָה הַמּוֹלֵךְ בְּמִשְׁלֵי: "שְׁמַר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שֶׁמֶר מִצָּרוֹת נִפְשׁוֹ" - תְּמִיד לְדַבֵּר דְּבוּרִים נְעִימִים וְטוֹבִים, הֵן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עִם אִשְׁתּוֹ וְיִלְדָיו וְהֵן בַּחוּץ עִם סוֹכְבָיו, זוֹהִי הַנְּהִיגָה וְהַשְּׂמִחָה הַכִּי גְדוֹלָה שֶׁל הָאָדָם - כְּשֶׁזוֹכִים לְפֶה שְׁמוֹר שֶׁמְדַבֵּר רַק טוֹב.

בְּנֹדָאֵי אִין זֶה דְּבַר קַל לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ תְּמִיד בְּדְבוּר טוֹב, אֲבָל צְרִיךְ לְחַקֵּק וְלַדַּעַת שֶׁזֶהוּ הַמְּפַתַּח שֶׁל 'שְׂמִחַת הַחַיִּים'. אָדָם שֶׁתְּמִיד יְכוֹל לְשַׁלֵּט עַל הַפֶּה שֶׁלוֹ, לְדַבֵּר רַק דְּבוּרִים טוֹבִים, חַיִּיבִיִּים, לֹא מְשַׁנֶּה עִם מִי, וּבְאִיזוֹ מְצַב, הוּא תְּמִיד יִמְצָא אִיזָה דְּבוּר טוֹב - הוּא חֵי חַיִּים נִפְלָאִים.

הַצְּדִיקִים, זוֹ כָּל הַחַיּוֹת שֶׁלֵּהֶם, מִי שֶׁזוֹכֵה לְהַפִּיר אֶת מוהר"א ש"ז ז"ע, מֵאֵז שְׂכִימִי לְהַפִּיר אוֹתוֹ, בְּעוֹדֵי

לא כך קבלתי מרבנו

אָמַר מוהר"נ ז"ל לתלמידו ר' עזר, שֶׁהֵיךְ עוֹבֵד הַשֵּׁם גְּדוֹל וְעֶסֶק הַרְבֵּה בְּהִתְבוּדוּת, אֵךְ מְרַב עֲבוּדָתוֹ וְדְבֻקוֹתוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ לֹא נִרְאֶתָה הַשְּׂמִחָה עַל פְּנֵיו וְהֵיךְ בְּמִירוֹת. וְאָמַר לוֹ מוהר"נ ז"ל: "שְׂמֵעִתִי אוֹמְרִים עֲלֶיךָ עוֹזֵר: 'עַר אִיז פְּרוּם' - הוּא יֵרָא, אֲנִי לֹא כִּי קִבְלָתִי מְרַבְּנוֹ ז"ל, הַעֲקָר לְהִיטֵל בְּשְׂמִחָה וְגַם לְהִיטֵל יֵרָא. וּבְזוֹ הַלְשׁוֹן אָמַר לוֹ: "דַּעַר עֲקָר אִיז פְּרִילִיךָ, אוֹן פְּרוּם אוֹיךָ", הֵינִי שֶׁהַדְּגֵשׁ צְרִיךְ לְהִיטֵל עַל שְׂמִחָה וְהִתְחַזְּקוּת.

שׁוֹת
בְּרִסְלָב
מאת מוהרא"ש זי"ע

איך אפשר להודות לה' כשעוברים דברים לא קלים?

לכבוד הרב הצדיק שליט"א. יישר כח על הדבורים הנפלאים על חגכה. רק נכשי בשאלתי: הרב מדבר רבות על להודות להשם יתברך על כל דבר, אבל הרי עוברים על האדם הרבה דברים לא קלים וזה מפריע להודות. אשמח לקבל מענה, יישר כח על כל התשובות הנפלאות המחיות.

רודפים אותי בישיבה בגלל שהתקרבותי לברסלב. מה עלי לעשות?

לכבוד הצדיק מוהרא"ש שליט"א. אני לומד בישיבה חסידיית בבני ברק, ונתקרבותי אל רבנו, אך הבחורים בישיבה רודפים אותי ומתלוצצים ממני עד שממש יורדים לחי. נהייתה עלי מחלוקת גדולה בישיבה וזה שובר אותי מאוד. מה עלי לעשות?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ד' קדם החג י"ב ניסן ה'תשע"ב

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (ספר המדות אות בית סימן ב): "מאן דביש ליה במתא דא ילף למתא אחריןא" - מי שרע לו בעיר זו ילף לעיר אחרת. מפל שכן בחור שרודפים אותו בישיבה, ילף ללמוד בישיבה אחרת, ולא צריכים להשבר כלל.

אך עצה טובה אתן לה, שבישיבה החדשה שתכנס, תעלים את כל ההתקרבות שלך, כדי שלא יחזר ויתעורר עליך מחלוקת חדשה. פי עליך לדעת אשר עקר ההתקרבות אל רבנו ז"ל זה רק על ידי למוד ספריו הקדושים, ולקיים את עצותיו הנפלאות. ויסוד העצות שלו זה תפלה והתבודדות - להרגיל עצמו לשיח ולספר את כל אשר עם לכבוד אליו יתברך, ואת זה לא צריכים לפרסם כלל, והוא יתברך נמצא ואין בלעדו נמצא ולכן יכולים למצא אותו בכל מקום, פי מלא כל הארץ כבודו, ודבר זה אף אחד לא צריך

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ה' לטדר מקצ' ב' שבת ז' דחגכה תשע"א

החיים והשלום וכל טוב סלה לקראת ידידי ... נרו יאיר ויזרח

לנכון קבלתי מכתבך עם השאלה איך לא נותנים לדברים שעוברים על האדם להפריע לו מלהודות אל השם יתברך וכו'.

תדע ידידי היקר ששאלתך חרוטה בכמה מקומות בדברי רבנו ז"ל, שלמד אותנו דרך של "אזמרה לאלקי בעודי" (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן רפ"ג), וכן דרך של "בצר הרחבת לי" (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קצ"ה), ה'נו להתמקד על הנקודות טובות, אפלו הכי קטנות, ולמצא אותם אפלו בתוך הדברים הכי קשים שעוברים על האדם, ולהפריד בין החיובי והשלילי ולא לערבב אותם, נכון מה שעובר עלי עובר, אבל כמה הקדוש ברוך הוא מרחיב לי וגומל עמי חסד, הרי אני בריא ברוך ה', ויש לי אשה ובנים וכו', ועוד ועוד, אין אנו מספיקים להודות לה ה' אלקינו וכו', בודאי קשה לנו מכמה צדדים, אבל לא לתת לדברים קשים לכסות ולהעלים את כל הטוב שיש לנו, שבודאי שוקל הרבה יותר מן הרע אם היינו שמים אותם בשני צדי המאזניים.

וגם אפלו בהצטרבות הצרות

רחמנא לצלן, הורה לנו מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות פלאי בהמה הלכה ד' אות ח) דרך של ורוח תשימו בין עדר ובין עדר, שלא לערבב הצרות ביחד, רק להפריד כל אחד לבד, ולהתמודד עם כל בעיה במקומו ובשעתו, ולא לעשות מהם גוש אחד שייגרמו חלישות הדעת ויאוש חס ושלום, עין שם היטב בדברי מוהרנ"ת ז"ל ויערב לך לעד.

ועל פו ידידי היקר בחר לה דרך חדש בחיים, להתחיל להודות אליו יתברך על דברים קטנים, ובכך מלא דיקא, "רבונו של עולם, כמה אני מודה לך על כל החסד שעשית עמדי ובפרט על דבר זה וזה" ולרגע תשכח מכל הצרות והיסוריו שלך ותתמקד רק על הענין הזה, ואז תתחיל לראות אור חדש בימי חייה, ולהרגיש שחסד ה' אתך בכל עת, עד שתזכה לשמח עם שמחת אלקותו יתברך תמיד.

המאחל לה ברכה והצלחה בכל מעשה ידיך וחגכה מאיר ושמת.

ישק משה רבינו זי"ע

מתכוננים

יש עוד סוג הכנות

מוהרא"ש ז"ל אומר, כשם שיש הכנות גשמייות לחג הפסח, שכל אחד מזדרז לנקות את ביתו ורשותו לכבוד חג הפסח, ולדקדק שלא יהיה נמצא בהם שום חמץ, וכן כל אחד טורח ומתאגע להשיג צרכי החג, מצות, יין, בשר ודגים, וכן מלבושים ונעלים לו ולבניו ביתו, כמו כן יש הכנות רוחניות לחג הפסח, שכל אחד צריך ללמוד את כל ההלכות השייכות לחג, וכן להתפלל להקדוש ברוך הוא שיזכה לחג כשר ושמח, ושיהיה נשמר כל ימי פסח הקדושים ממשהו של חמץ, ושיזכה לקיים כל מצוות החג בשמחה ובחיות גדולה, וההכנות הרוחניות הן בסיס ויסוד להכנות הגשמיות, כי בלי עזר הקדוש ברוך הוא אי אפשר לעשות כלום, וכמו שפעם אמר מוהרנ"ת ז"ל: "העולם אומרים, אתה תעשה והשם יתברך יעזר, ואני אומר, אם השם יתברך יעזר, אתה תעשה והשם יתברך יעזר, ולכן על ידי שלומדים את הלכות החג פראוי, וכן מתפללים הרבה אל הקדוש ברוך הוא שיזכה להכין לחג פראוי, על ידי זה ממשיכים סיעתא דשמיא מיחדת, וזוכה להכין הכל על הצד היותר טוב והיותר נכון.

"איך לוקחים את הפסח?"

כששאל אחד מאנשי שלומנו את מוהרא"ש ז"ל, בדרך אגדה קצת: "איך לוקחים את הפסח?" ענה ואמר: "איך לוקחים את הפסח? פותחים את הפה ומבקשים את הקדוש ברוך הוא, וכך לוקחים את הפסח, כי פסח הוא פה-סח, ואם אדם פותח את הפה שלו, ומבקש מהקדוש ברוך הוא כל מה שצריך, עוזר לו הקדוש ברוך הוא וזוכה להשיג את כל מה שצריך על חג הפסח."

וספר מוהרא"ש ז"ל: שפעם אחת היה רבי נחמן מטולטשין ז"ל מגיע את עצמו בעשיית הסכה של מוהרנ"ת ז"ל בערב סכות, ובלילה אמר למוהרנ"ת ז"ל, אם אדם מתנגע כל היום בעשיית הסכה, אזי טועם טעם אחר בסכה, אמר לו מוהרנ"ת ז"ל: את זה לא בחנת ולא נסית עדין, לצעק כל היום לפני ה' יתברך: "רבוננו של עולם הטעימני טעם סכה", איזה טעם שטועמים אחר כך בסכה...

כן הדבר הוא בכל הזמנים ובכל הימים טובים, שאם מבקשים ומתפללים להקדוש ברוך הוא שיזכה לטעם טעם החג והמצוות התלויות בו, זוכים לטעם בכל היום טוב, טעם אחר לגמרי.

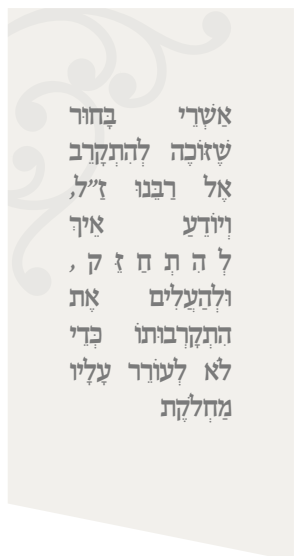
(שיחות מוהרא"ש על הכנות לחג הפסח)

לדעת שאתה מדבר עמו יתברך.

וכן בענין סדר הלמוד של רבנו ז"ל, ללמוד פסדרן משניות וש"ס ושלחן ערוך וכו', גם זה לא צריכים לפרסם, רק יושבים בקרו וזוית ומתמידים בלמוד. ולא יקח הרבה זמן שתקבל שם טוב למתמיד, ולאט לאט השם טוב שלך יצא בין כל הבחורים, וקלם יכבדו אותך. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה ח' סימן ג'): "אם ישב אדם בקרו וזוית ועוסק בתורה, אני מראה לבריות".

ולכן זו טעות גדולה שנדבקה בין בחורים שהתקרבו אל אנשי שלומנו - שהם צריכים לצאת בעזות ולהתפרע ולפרסם שהם נמצאים באמות ואחרים בטעות ובשקר וכו', וגורמים על ידי זה מחלקת גדולה. ורבנו ז"ל

אמר (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קע"א) כשנתגלה שכל חדש בעבודת השם מה שלא היה נודע עד עתה על ידי זה רבים נתעוררים, אך יש שתי כתות, כתה אחת מתחילים להשתמש עם השכל החדש הזה לומדים ומתפללים ועובדים את השם יתברך, וכתה שנייה מתחילים להתגרות עם אחרים "אתם נמצאים בשקר ואנחנו באמת" וכו', וסתם מבליים את הזמן בהבל הבליים.

ולכן אשרי בחור שזוכה להתקרב אל רבנו ז"ל, ויודע איך להתחזק, ולהעלים את התקרבותו כדי לא לעורר עליו מחלקות, שזה בא מהדמים שלא הזדככו אצלו כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ע"ה) שהמחלקת בא מדמים שלא נזדככו בתורה ובתפלה. וזה רואים בחוש בחורים שיצטרם בווער בהם שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ע"ב) שזה הדמים הבוער בהם, זה מה שדוחף אותם להכנס בוכוחים ומחלקת וגורמים שם רע על חסידות ברסלב, כי בחוץ לא יודעים שהבחור הזה לא שפוי בדעתו מחמת יצרו הבוער בו, רק מדיקים עליו תג זה "ברסלב'ר בחור", ונמצא שמחלל את שם רבנו ז"ל, וכבר אמר רבנו ז"ל (ספר המדות אות צדיק סימן ס"ט): "מי שאוהב את הצדיק צריך לשמור את הצדיק שלא יצא עליו שם רע".

ורואים בחוש שכל אלו שציתו אותי וישבו מן הצד והתמידו בתורה בתשוקה עצומה והתנהגו בדרך ארץ גדול וקבלו שם טוב, לא לקח הרבה זמן עד שזכו לקרב המון בחורים אל דעת רבנו ז"ל רק כפי התנהגותם.

חרב בחבית

תחשוב על עצמך!

בדד ישוב מחוץ למחנה (ויקרא י"ג, מ"ז)

// מאיבה יש לו זמן...

מיד שאדם נעשה עסוק עם אחרים, איך למצא מומים וחסרונות בחברו, נעשה מוחו מבלבל ואינו מסגל לחשב מהתכלית הנצחית - מהעולם הבא.

כי מי שידע שלא ישאר ממנו דבר מלבד תורה תפלה מצוות ומעשים טובים, מאיפה יש לו זמן להתעסק עם אחרים, לדבר כל מיני מחלוקות ורכילות?

// תכלית או מחלוקת

זה תלוי בזה - אם אדם שוכח מהתכלית, הרי הוא מתעסק במחלוקות ודבורים רעים וכו', ומי שמדבר דבורים רעים הרי הוא שוכח מהתכלית ומוחו נעשה חשוך מפני יכלת להרגיש את אור השכינה. לכן אשרי הקונה לעצמו מדת טוב עין - להסתפל תמיד בעין טובה על כל אחד ולמצא את הטוב והתכלית שבכל דבר, ואז יהיה חיים טובים באמת, ועל ידי זה יזכה גם לכוון ראות עיניו לזכר מהעולם הבא.

// אין לה כלום עם אחרים

לכן התקונו של המוצרע, שדבר רע על אחר ועל ידי זה נסגר ממנו האור (זה הקדוש מרע מט ע"ב) ולא זוכה לשמח עם כל רכוש נצחי שזוכה לחטף בזה העולם, הוא - בדד ישוב מחוץ למחנה מושבו - תתבונן שאין לה שיכות עם אחרים כלל, תחשב רק מה ישאר ממך לעולמי עד, ואז תזכה ותתרפא מצרעתך ויפתח לה האור העליון שהיה סגור ממך.

(תוך הנחל תזריע תשס"ה על פי לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נד)

והנה רבי דוד נשאר על פתח בית רבו עם חבית של 'יו נסד', רחמנא לצלן, שהרי פסלו הגוי זה עתה, ותכף נכנס לבית רבו וזרק עצמו על הרצפה ופרץ בככי רב וצעק במר לבו: "רבי! רבי! אוי לי וי לי, הנה טרחתי ויגעתי חדשים שלמים להביא לכם יין קשר ומהדר, ושמרתי על כל דבר בשמירה מעלה מאד, והנה כאן על פתח ביתכם בא ערל טמא, ופסל את כל היין, מה פשעי ומה חטאתי שארע לי כן?"...

ענה ואמר לו הבעל שם טוב הקדוש ז"ע למוד נחוץ וחשוב השיב לכל אחד ואחד בכל משך ימי חייו: "הנה בודאי שמרת על הכל בשמירה מעלה מאד, אבל עברת על פסוק מפרש בתהלים (מזמור קכז, א): 'אם ה' לא ישמר עיר שווא שקד שומר'; היית צריה להתפלל ולבקש כל הזמן מהקדוש ברוך הוא, שהוא יתברך בעצמו ישמר את היין ממגע נכרי, ואז היית מצליח מאד בשליחותך, ולכן ארע לה כה, ללמדך לאחז בעבודת התפלה תמיד, כי על ידי תפלה מצליחים בכל תמיד!"...

זהו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן קיא): "על ידי תפלה יכולין לבוא לכל, לכל טוב, לתורה ועבודה, ולכל הקדשות, ולכל העבודות, ולכל הטובות שבכל העולמות"; אשרי מי שאיננו מרפה מעבודת התפלה!

(שיחות מוהר"א ש פסח, אות יז)

שליחות קדש היתה לו להרב הקדוש רבי דוד ממיקולייב ז"ע, מאת רבו הבעל שם טוב הקדוש ז"ע - להכין לרבו הקדוש יין לקראת חג הפסח ולכל השנה לקדוש ולהבדלה [כי במדינת אוקראינה היה קשה להשיג ענבים טובים].

עוד בימי החורף הקרים, הקדים הרב הקדוש רבי דוד לצאת לדרך, ונסע נסיעה ארכה עד שהגיע למדינת בוקובינה, שם בצר את הענבים בעצמו, וסחט ודרך אותן - הכל הוא בעצמו - בשמירה מעלה מאד, אף איש זר לא נגע בהן. אפלו בליה - ישן עם החבית שהניחה ממש קרובה אליו, ולא הסיח דעתו ממנה כלל.

כה עשה רבי דוד עד שהיה היין מוכן, ואז שם פעמיו לעבר העיר מעז'בוז', לרבו הבעל שם טוב הקדוש ז"ע, ואחר כברת דרך ארפה - נעצרה עגלתו לפני פתח בית רבו.

בעוד העגלה עומדת ליד הבית הקדוש, בטרם החל רבי דוד לירד ממנה, הגיע לפתע גוי שוטר עם כלי יזו, ושאל את רבי דוד מה יש לו בחבית, וענה לו שיש לו יין שעשה בבוקובינה, ואמר לו הגוי, שאינו מאמינו, אלא בודאי יש לו יין שרף, שהיה אסור על פי חק המלכות להביא ממדינה אחרת.

רבי דוד התעקש בטענתו הצודקת - שאין בחבית יין שרף אלא רק יין פשוט, אף לא האמינו הגוי, ומיד שלף חרבו ועשה נקב בחבית והוציא קצת מן המשקה וטעם ממנו, וראה שהוא באמת יין פשוט, ובקש מחלתו והלך לדרך...

לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בן רבקה הי"ו

לזכות יצחק עזרא בן אסתר נוגה לזיווג הגון

לזכות אלישע בן רינה

לזכות בת שבע בת רות, נחמן ישראל בן רות.

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM